

Sygn. akt IV U 485/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Elżbieta Wojtczuk

Protokolant	st. sekr. sądowy Marta Żuk
-------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2016r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania A. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 31 marca 2014 r. (Nr (...))

w sprawie A. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że ubezpieczonemu A. O. przysługuje prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01 lutego 2014 roku do dnia 31 stycznia 2016 roku.

Sygn. akt IV U 485/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 31 marca 2014r. znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 57 i 58 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił A. O. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, iż nie został uznany przez Komisję Lekarską ZUS za osobę niezdolną do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożył A. O. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Wskazał, że choruje na cukrzycę, z zawodu jest kierowcą autobusów oraz, iż lekarz medycyny pracy i diabetolog nie dopuścili go do pracy w zawodzie kierowcy. Ponadto wskazał, iż leczy się u psychiatry, diabetologa, neurologa i ortopedy (odwołanie k. 1-2).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując, iż zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 19 marca 2014 r., która nie stwierdziła u wnioskodawcy niezdolności do pracy, a odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.3-4).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Wnioskodawca A. O. do dnia 31 stycznia 2014 r. był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na podstawie decyzji z dnia 17 stycznia 2013 r. (decyzja k. 46 akt rentowych). Dnia 19 grudnia 2013 r. A. O. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek k. 60 akt organu rentowego).

Rozpoznając wniosek ubezpieczonego z dnia 19 grudnia 2013 r. organ rentowy skierował wnioskodawcę na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 30 stycznia 2014 r. ustalił, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy (k.62 akt organu rentowego).

Dnia 7 lutego 2014 r. ubezpieczony wniósł sprzeciw od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS (k.63 akt organu rentowego) i na skutek wniesienia powyższego sprzeciwu wnioskodawca skierowany został na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 19 marca 2014 r. ustaliła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy (k.66 akt organu rentowego). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 31 marca 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił wnioskodawcy A. O. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k.68 akt organu rentowego).

Biegły lekarz medycyny pracy w opinii sporządzonej na zlecenie Sądu rozpoznał u ubezpieczonego cukrzycę typu 2 – insulinoterapia, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa L-S, przebyte złamanie L1 (2011r.), zespół bólowy kręgosłupa, nadciśnienie tętnicze, zaburzenia adaptacyjne depresyjne, zmiany troficzne na skórze goleni. Biegła stwierdził, iż powyższe schorzenia powodują częściową niezdolność do pracy ubezpieczonego od 01 lutego 2014 r. do 31 stycznia 2016 r. w zawodzie kierowcy odpowiadającym jego kwalifikacjom. Ubezpieczony A. O. ma wykształcenie zawodowe o profilu mechanik napraw pojazdów samochodowych, ale poza nauka zawodu i pierwszym okresem zatrudnienia od 01.07.1978 r. do 01.01.1979 r. nigdy w tym zawodzie nie pracował. Od dnia 2 stycznia 1979 r. wykonywał zawód kierowcy, początkowo był kierowcą Ż., a następnie od 2 listopada 1989 r. do 29 stycznia 2013 r. pracował jako kierowca autobusów (świadczenia pracy k. 4-9,11, 54 akt rentowych). Biegły lekarz medycyny pracy stwierdził, iż przede wszystkim z powodu cukrzycy leczonej insulinoterapią ubezpieczony pozostaje częściowo niezdolny do pracy w zawodzie kierowcy zawodowego (opinia k. 61 i 67).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy A. O. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art.57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz.1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności bądź nie, odwołania wnioskodawcy od decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia czy u wnioskodawcy istnieje częściowa lub całkowita niezdolność do pracy. Sporządzona na tę okoliczność opinia biegłego lekarza medycyny pracy dała podstawy do stwierdzenia, że wnioskodawca jest nadal od 1 lutego 2014 r. do 31 stycznia 2016 r. częściowo niezdolny do pracy.

Biegły lekarz medycyny pracy po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną zgromadzoną w sprawie oraz zbadaniu wnioskodawcy stwierdził, że rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia, w tym przede wszystkim cukrzyca leczona insulinoterapią są przeciwwskazaniem do pracy w zawodzie kierowcy zawodowego – kierowcy autobusów i powyższe schorzenie czyni ubezpieczonego częściowo niezdolnym do pracy od 1 lutego 2014 r. do 31.01.2016 r. w zawodzie odpowiadającym jego kwalifikacjom.

Analizując przedmiotową opinię biegłego lekarza medycyny pracy Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona miarodajny i wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez lekarza specjalistę, a ponadto poprzedzona została analizą dokumentacji lekarskiej wnioskodawcy i jego badaniami. Opinia jest spójna i logiczna oraz należyście uzasadniona. Biegła wydając opinię miała na uwadze kwalifikacje zawodowe ubezpieczonego (wykształcenie zasadnicze zawodowe – mechanik napraw pojazdów samochodowych, zawód wykonywany od 2 stycznia 1979 r. kierowca, w tym od 1989 r. kierowca autobusów) i zdolności psychofizyczne. Sąd obdarzył wiarygodnością dowód z opinii wskazanego biegłego. Wskazana opinia jest jedynym dowodem, w którym biegły sądowy przeanalizował zdolność ubezpieczonego do pracy zgodnie z jego kwalifikacjami. W ocenie Sądu fakt, że ubezpieczony skończył zasadniczą szkołę zawodowa w latach siedemdziesiątych XX wieku o profilu mechanik napraw pojazdów samochodowych nie powoduje, że ma kwalifikacje do wykonywania zawodu mechanika samochodowego. Należy mieć bowiem na uwadze, że ubezpieczony poza okresem od 01 lipca 1978 r. do 01.01.1979 r. nigdy nie wykonywał pracy w zawodzie mechanika samochodowego. Skoro ubezpieczony od 2 stycznia 1979 r. do końca zatrudnienia tj. do 29.01.2013 r. wykonywał pracę kierowcy to doszło do przekwalifikowania się ubezpieczonego i przy ocenie zdolności do pracy powinny być brane pod uwagę kwalifikacje w zawodzie kierowcy, a nie mechanika. Biegli lekarze diabetolodzy w swoich opiniach (k.13 i 40) również stwierdzali, iż cukrzyca przy uwzględnieniu stopnia jej zaawansowania u ubezpieczonego powoduje niezdolności do pracy w zakresie wykonywania przewozów pasażerskich i w tym zakresie powoływali się na standardy publikowane przez (...) Towarzystwo (...), przepisy prawne, gdzie zdefiniowane zostały stanowiska pracy, wymagające pełnej sprawności psychoruchowej, do których wykonywania podczas kwalifikacji zdrowotnej należy koniecznie uwzględnić cukrzycę. Do takich stanowisk należą m.in. zawodowe kierowanie pojazdami ciężarowymi w transporcie krajowym i międzynarodowym i wykonywanie przewozów pasażerskich.

Sąd nie obdarzył wiarygodnością dowodów z dwóch zespołów biegłych: neurologa, ortopedy, psychiatry i diabetologa (k.13,25, 40,52), którzy w swoich opiniach uznali ubezpieczonego za zdolnego do pracy, gdyż stwierdzili, iż jest zdolny do pracy w zawodzie mechanika samochodowego, a powyższe stanowisko nie odpowiada kwalifikacjom ubezpieczonego. Biegli w swoich opiniach zatem nie ocenili zdolności ubezpieczonego do wykonywania pracy zgodnej z kwalifikacjami ubezpieczonego – kierowcy, który to zawód ubezpieczony wykonywał kilkanaście lat. Z uwagi na powyższe Sąd uznał, iż wskazane opinie nie zostały sporządzone prawidłowo i dlatego nie mogą stanowić wiarygodnego dowodu w sprawie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477¹⁴ §2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że wnioskodawcy A. O. przysługuje prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 1 lutego 2014 r. do 31 stycznia 2016 r.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w wyroku.